

Autyzm zagadnienie i objawy.

„Nie odkryłem autyzmu. Istniał on już dawniej. Nawet nie musiałem specjalnie zajmować się jego wykryciem. Chodzi tu o przykład serendypityzmu (serendypity). Czy wiecie, co to jest serendypityzm? Otóż pewien książę nazwiskiem Serendyp jednego dnia odkrył skarb, którego wcale nie szukał. Podobnie ja niczego nie szukałem. Po prostu oglądałem pewną liczbę dzieci, które wywarły na mnie wrażenie z powodu cech, jakimi się charakteryzowały i przedstawiłem na ten temat swoje rozważania w artykule w 1943 roku... Czuję, że dostrzegłem jakąś rzecz wyjątkową...”.

Leo Kanner

Autyzm u dzieci został wyodrębniony jako zespół chorobowy przez Leo Kanner w 1943 roku.¹

Leo Kanner dokonując pierwszego opisu autyzmu u 11 dzieci, wyróżnił szereg kryterialnych cech dla tego syndromu. Dwoma podstawowymi były:

1. autystyczna samotność – fundamentalna cecha przejawiająca się niemożnością nawiązania kontaktu z innymi ludźmi, preferowaniem kontaktu z przedmiotami niż ludźmi,
2. pragnienie niezmienności – przejawiające się stereotypiami wokalnymi i ruchowymi, spowodowanymi obsesyjnym lękiem (1943).²

Autyzm wczesnodziecięcy to zespół poważnych zaburzeń rozwojowych dziecka, manifestujących się do 30 miesiąca życia, związanych z wrodzonymi dysfunkcjami układu nerwowego.³

W autyzmie wczesnodziejącym obserwujemy szerokie spektrum zaburzeń interakcji społecznych, emocjonalnych, zdolności poznawczych oraz stopnia rozwoju komunikacji i mowy.⁴

Badania z 2012 roku amerykańskiego Centrum Zwalczenia Chorób i Zapobiegania Im wykazały, że 1 na 88 dzieci w Stanach Zjednoczonych cierpi na zaburzenia ze spektrum autyzmu. Dotykają one czterokrotnie większej liczby chłopców niż dziewczynek. Szacunkowa częstość występowania zaburzeń ze spektrum zwiększyła się o 78 % od roku 2002 do 2008 (Miller, 2016). Prawdopodobnie ten gwałtowny wzrost z jednej strony wynika z coraz lepszej

¹ E. Pisula, Autyzm u dzieci: Diagnostyka, Klasyfikacja, Etiologia, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2001, s.1

² L. Bobkowicz – Lewartowska, Autyzm dziecięcy zagadnienia diagnozy i terapii, Kraków 2005, s.12

³ M. Młynarska, Autyzm w ujęciu psycholingwistycznym, Wrocław 2008

⁴ B. Odowska – Szlachcic, Integracja sensoryczna w autyzmie, Grupa Wydawnicza Harmonia, Gdańsk, 2018, s.

diagnostyki i badań zakrojonych na szeroką skalę, z drugiej zaś z szerokiego spektrum tego zaburzenia.⁵

Objawy autyzmu:

- zaburzony lub brak kontaktu wzrokowego,
- brak rozwoju mowy czynnej lub mowa tzw. „echolaliczna”,
- problemy w zakresie: wskazywania, dopasowywania, naśladowania,
- liczne stereotypie i rytuały,
- trudności z podporządkowaniem się regułom i normom społecznym.

Nie ma dwójki takich samych dzieci z autyzmem. Każde z nich jest inne, wymaga zindywidualizowanego podejścia, ogromnego serca i empatii. W swoich działaniach nie możemy zapominać również o rodzinie dziecka. Powinniśmy otoczyć ją szczególną opieką, zrozumieniem i fachową pomocą. Wskazać drogi i możliwości, które ułatwią choremu dziecku odnalezienie się w tym trudnym i niezrozumiałym dla niego świecie.

Autyzm to nie choroba, to zaburzenie rozwoju. Towarzyszy dziecku przez całe życie. Dzięki prawidłowo dobranym oddziaływaniom terapeutycznym można poprawić funkcjonowanie dziecka.

Autyzm nadal pozostaje tajemnicą ludzkiego umysłu. Należy do całościowych zaburzeń rozwoju – praktycznie we wszystkich sferach rozwój dziecka przebiega nieprawidłowo. Większość osób autystycznych ma iloraz inteligencji poniżej 70. Cechuje się także nieharmonijnym rozwojem psychomotorycznym. Zaburzenia obejmują sferę emocjonalną, interakcje społeczne, komunikację, a także mowę i zdolności poznawcze. Indywidualne różnice dotyczą zarówno zakresu, jak i stopnia głębokości zaburzeń.⁶

⁵ B. Odowska – Szlachcic, Grupa Wydawnicza Harmonia, Gdańsk 2018, s.21

⁶ Tamże, s. 21

